

NHÀ MẸ!

- Con ơi! Mẹ muốn về nhà. Vừa bước vào căn phòng trong viện dưỡng lão, bà nắm tay người con trai và kéo ngược ra cửa.

- Ở đây có nhiều bạn cho mẹ nói chuyện, có người nấu cơm cho mẹ ăn và có y tá chăm sóc tốt hơn ở nhà mẹ à. Con trai đáp nhỏ nhẹ.

Bà nhìn quanh căn phòng, vẫn nắm chặt tay con trai không chịu buông tay ra và nói tiếp.

- Mẹ hứa về nhà sẽ ngoan ngoãn, làm hết việc nhà và không làm vợ con ghét bỏ.

Con trai úa nước mắt, đỡ bà ngồi xuống chiếc giương nhỏ và đặt túi hành lý lên chiếc bàn được kê cạnh cửa sổ. Anh ngồi xồm, hai tay nắm lấy đôi bàn tay gân guốc chỉ còn xương với da, lòng nhói đau nhưng miệng vẫn cố gắng mỉm cười, tay chỉ qua phía cửa sổ và nói.

- Mẹ xem kia! Ngoài kia là cả một vườn hoa hồng vàng mà mẹ thích.

- Mẹ không thích nữa, vợ con đã chặt bỏ hết rồi. Mẹ muốn về nhà với cháu. Bà khóc thút thít.

Anh buông tay bà và bước nhanh ra cửa.

Ba mất khi anh tám tuổi, bà một mình nuôi con. Là nhân viên một cửa hàng bách hoá, đồng lương gói gém lắm chỉ vừa đủ cho hai mẹ con. Nhà ngoại, gia đình khá giả nên mẹ được học hành tử tế, về mặt nữ công gia chánh thì không chê được chỗ nào. Bà nhận đồ may, thêu làm thêm vào buổi tối. Thỉnh thoảng có người đặt làm bánh khéo bà cũng nhận làm. Bà dành dụm, chắt chối cả tuổi thanh xuân và ông bà ngoại cũng phụ thêm, bà mua được một căn nhà có mảnh vườn nhỏ để trồng rau củ cải thiện cho bữa ăn, phần dư đem ra chợ bán. Bà không quên chừa một mảnh đất nhỏ cạnh cửa sổ trồng toàn hoa hồng màu vàng, loài hoa mà bà yêu thích nhất. Vừa đẹp, giỏi lại vén khéo nên rất nhiều người muốn kết tóc se duyên nhưng bà đều khước từ và ở vậy nuôi con cho tới ngày khôn lớn.

Anh học xong đại học, có việc làm bà mừng rơi nước mắt. Ngày anh lấy vợ, mấy đêm liền bà không ngủ, sắp sếp, xếp xếp xem còn thiếu những thứ gì? Ngày có cháu trai đầu lòng, bà bế cháu suốt như con mọn để con dâu thành thạo mau lại sức để còn đi làm. Mọi việc trong nhà bà đều kham hết. Cách 10 năm, đứa cháu thứ hai ra đời. Bà cũ vẫn cứ tái diễn nhưng lúc này bà hơi còm, không còn nhanh nhẹn như trước nên con dâu cứ càu nhàu hết chuyện nọ, xọ chuyện kia. Chuyện lớn, chuyện nhỏ nào cũng không hài lòng rồi sinh ra nói xỏ xiên đủ điều. Bà cố đè nén trong lòng và khóc thầm mỗi tối khi đi ngủ. Bà sợ con trai biết rồi khó xử giữa mẹ và vợ. Chật chứa trong lòng nhiều năm tháng, bà sinh ra ít nói, lẳng tai và đặng trí. Chuyện gần nhất, mãi mê chăm sóc vườn rau, quên giờ giấc. Khi nhớ ra, bà chạy đi nấu cơm để kịp vợ chồng và cháu trai về có ăn. Đứa cháu nhỏ, con dâu tiếc tiền không gửi nhà trẻ để nhà cho bà trông coi. Nó chơi ngoài vườn, ngã vào bụi hoa hồng, mình mẩy bị gai đâm, nó khóc thét ngay lúc vợ chồng anh về. Con dâu mắng

nhiếc bà thậm tệ, lấy cuốc ra guồng hết đám hoa hồng. Lên mâm cơm, hớp miếng canh cô nhả mặt, đẩy nguyên tô canh vào người bà. Nước canh nóng làm bà bị phỏng đỏ ở mu tàn tay. Hồi chiều, lúc đang nấu canh, nghe đứa cháu nhỏ khóc bà chạy ra xem, con dâu mắng nhiếc âm lên, rồi tung lên làm bà loạn trí. Canh nêm xong, lúc trở vào bà lại bỏ thêm tí muối. Tối hôm đó, vợ chồng anh cãi nhau, cô nhất quyết đưa bà đi viện dưỡng lão hoặc là ly dị. Suy đi nghĩ lại thấy tội cho con nên sáng hôm sau anh đưa mẹ đến viện dưỡng lão.

Hai tuần sau, anh tranh thủ ghé qua thăm mẹ. Khi bước đến cửa anh thấy mẹ như già thêm mười tuổi, người teo tóp lại. Tay bà đang mân mê chiếc áo lạnh nhỏ xíu màu đỏ có liền nón, phần trên có hai tai thỏ, chiếc áo này bà đan cho anh mặc ngày còn nhỏ xíu. Lâu quá anh không thấy sao hôm nay lại ở trong tay bà. Anh rót nước mắt, bước lại ôm vai bà và nói.

- Chiếc áo lâu nay con không thấy. Mà hôm soạn đồ cho mẹ vào đây con cũng không thấy. Sao giờ trong tay mẹ?

Bà quay lại nhìn anh một lúc và mỉm cười mà nước mắt còn đọng lại hai bên khoé mắt.

- Mẹ đã cất kỹ mà sao vợ con thấy, nó đem bỏ thùng rác. Tình cờ đổ rác, mẹ nhặt lại, giặt sạch và mang giấu trong mấy cái xong nồi cũ ít dùng. Hôm đi, mẹ lén giấu trong người nên không ai biết. Bà nói chậm chậm. Đoạn bà bước khỏi giường và ngồi bẹp xuống nền nhà, tay nắm lấy tay con trai van nài.

- Mẹ van con. Cho mẹ về nhà đi. Mẹ muốn về nhà... vừa nói bà vừa chấp hai tay xá anh. Tim nhói đau như ngàn kim đâm vào, anh khóc nức lên như trẻ nhỏ. Đỡ bà ngồi lên giường ngay ngắn và nói dứt khoát.

- Dạ được. Con sẽ đưa mẹ về.

Anh đã quyết định bằng mọi giá anh phải đưa mẹ về nhà. Nhà của mẹ mà. Trên đường lái xe về, anh suy nghĩ rất nhiều. Hôm vợ anh một hai kêu mẹ sang tên chủ quyền cho hai vợ chồng, mẹ không muốn con dâu buồn và cũng muốn giữ êm ấm trong nhà nên bà chấp nhận. Nhưng rồi vụ việc xảy ra, hết chuyện nọ tới chuyện kia, rồi bà vào viện dưỡng lão nên chưa ra phòng công chứng được. Vì vậy nhà vẫn còn là nhà của mẹ. Vạn bất đắc dĩ phải ly dị anh cũng chấp nhận. Mẹ chỉ có một trong đời, người bạn đời trăm năm không hiểu, thông cảm và chia sẻ tâm tư vui buồn thì giữ lại làm gì. Lòng anh đã quyết. Anh nhìn vào kiếng chiếu hậu thấy mặt mẹ vui hăng lên, miệng cười rất tươi như ngày mẹ hãy còn trẻ. Vừa lúc bài nhạc trong máy đĩa cất lên.

"Lòng Mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào,
Tình Mẹ tha thiết như dòng suối biển ngọt ngào.
Lời Mẹ êm ái như đồng lúa chiều rì rào,
Tiếng ru bên thềm trăng tà soi bóng Mẹ yêu..."/.

Nguyễn Đông Ngạc

Nguồn: https://groups.google.com/d/msgid/vn-net/CAAqdPnUJ-p998ujwH1BwYwL6gZoMUO1vy5KsSWiXESWn%3DL_A_Q%40mail.gmail.com.

www.vietnamvanhien.org

